

THÁI THƯỢNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 8

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 25/05/1999

Chư vị đồng học, chào mọi người. Mời xem câu thứ hai của Cảm Ứng Thiên:
“Thiện ác chi báo, như ảnh tùy hình.”

Bốn câu mở đầu là tổng cương lĩnh của toàn bài, văn tự về sau đều là nói rõ ràng tường tận cho bốn câu này. Hai câu tổng cương lĩnh phía trước là “họa phước vô môn, duy nhân tự chiêu”, đây là nói nguyên lý của cảm ứng; hai câu tiếp theo là “thiện ác chi báo, như ảnh tùy hình”, đây là nói rõ chân tướng sự thật của báo ứng, trong bốn câu này có lý có sự. Hư không pháp giới y chánh trang nghiêm là một cảm ứng quả báo lớn; một thế giới, một xã hội là một báo ứng nhân quả loại nhỏ, còn nói đến một người, một gia đình thì đây là nghiệp nhân quả báo nhỏ nhất. Cho nên tất cả kinh mà Phật nói cũng không rời khỏi nguyên lý này, trong kinh Hoa Nghiêm nói “ngũ chu nhân quả”, kinh Pháp Hoa nói “nhất thừa nhân quả”. Do đây có thể biết, pháp thế gian và xuất thế chính là một nhân duyên quả báo rõ ràng, cho nên nhà Phật thường nói: *“Vạn pháp giai không, nhân quả bất không.”* Ngày hôm qua, chúng ta đọc đến câu chuyện Vệ Trọng Đạt đời nhà Tống, trên thực tế là nêu ông ra để làm thí dụ, có một người nào, một chúng sanh nào không như vậy? Tội nghiệp mà cả đời chúng ta đã tạo là vô lượng vô biên, đặc biệt là người hiện nay. Người thời xưa cũng tạo nghiệp, cứ lấy Vệ Trọng Đạt ra mà nói, ác nghiệp mà ông tạo quá nhiều, thế nhưng đem so với người hiện nay chúng ta thì ông tạo vẫn còn ít. Những ác nghiệp mà người hiện nay tạo, so với ông thì chỉ ít phải tăng thêm trăm lần, ngàn lần cũng chưa là gì, nguyên nhân là gì? Người thời xưa từ nhỏ đã tiếp nhận qua giáo dục thánh hiền.

Cho nên tất cả ác nghiệp mà Vệ Trọng Đạt đã tạo là ác niệm trong ý niệm, chưa trở thành hành vi, ý niệm ác tuy có nhưng việc ác không dám làm. Vì sao không dám làm? Do giáo huấn của thánh hiền nhân. Người hiện nay không

những có ác niệm mà họ dám làm. Tội nghiệp lớn nhất là bất hiếu cha mẹ, hủy báng Tam bảo. Chúng ta nghĩ thử xem, chính mình có làm việc này hay không? Cả đời chúng ta khởi tâm động niệm, hành vi tạo tác, chính mình nghĩ xem có xứng đáng với cha mẹ hay không? Có xứng đáng với Tam bảo hay không? Tội nghiệp này thật ghê gớm, huống hồ cái khác? Trong kinh Vô Lượng Thọ nói rất hay: “*Đời trước không biết*”; hay nói cách khác, cũng không thể quá trách cứ họ, đây là tâm của quân tử, người nhân đức, có thể lượng thứ cho hết thảy người tạo tác tội nghiệp. Thế nhưng quỷ thần sẽ không lượng thứ cho bạn, Phật Bồ-tát có thể lượng thứ cho bạn, quỷ thần sẽ không lượng thứ cho bạn. “Thiện hay ác sớm muộn đều có báo ứng”, chỉ là đến sớm hay muộn mà thôi. Quả báo của sự việc này lý rất sâu, sự vô cùng phức tạp, chúng ta không thể chỉ nhìn vào những việc trước mắt, đối với việc trước mắt, phải có trí tuệ chân thật thì bạn mới có thể thấy ra được, phàm phu làm sao có thể thấy được việc trước mắt? Khi có người cố tình tạo tác, bạn phải xem kết cục của họ, sau đó bạn mới thật sự hiểu được quả báo như bóng đi theo hình.

Nhà Phật nói có ba loại quả báo, loại thứ nhất là “hiện báo”, phàm là quả báo thì đều có nhân, có duyên, nhân duyên quả báo. Nhân là những gì trong đời quá khứ đã tạo, duyên là hiện tiền, hiện tại gặp được cơ duyên liền đem những nghiệp nhân này trong a-lại-da thức lôi kéo ra, thế là biến thành quả báo hiện tiền. Quả báo thiện nhất định có hạt giống thiện, hạt giống là nhân, gặp được thiện duyên; thiện duyên, duyên có hai loại, gọi là tăng thượng duyên, gồm có thuận cảnh tăng thượng duyên và nghịch cảnh tăng thượng duyên, thuận nghịch tăng thượng duyên đều có quả báo rất tốt, đó là vì sao? Nhân của bạn tốt, trong a-lại-da thức có hạt giống thiện, nhân thiện. Nếu như trong a-lại-da thức là hạt giống ác, nhân ác thì dù gặp được thiện duyên cũng sẽ biến thành việc ác, cũng sẽ có quả báo ác hiện tiền. Những chân tướng sự thật này, chúng ta chỉ cần hơi bình lặng quan sát thì bạn sẽ thấy rất rõ ràng, rất tường tận.

Những gì mà cả đời tôi gặp được, những vị đồng tu theo tôi nhiều năm, đều thấy được rất rõ ràng. Những duyên mà tôi đã gặp có thiện, có ác. Duyên thiện là tôi gặp được mấy vị thầy tốt, tiên sinh Phương Đông Mỹ tiếp dẫn tôi vào cửa Phật, đại sư Chương Gia đặt nền tảng cho tôi, lão cư sĩ Lý Bình Nam đã thành tựu tôi, đây là

thiện nhân, thiện duyên. Về sau trong quá trình hoằng pháp của tôi, đạo tràng mà tôi xuất gia đã không tiếp nhận tôi nữa, tôi bị đuổi đi, đây là ác duyên. Nghĩ thử xem quả báo về sau là tốt hay không tốt? Là quả báo tốt. Vì nếu tôi không bị đuổi đi thì đời này của tôi không thể thành tựu, nguyên nhân là gì? Muốn thành tựu thì phải trải qua muôn ngàn thử thách ở trên giảng đài. Đạo tràng đó của tôi cho dù đối với tôi có tốt hơn đi nữa thì họ cũng không chịu để tôi giảng kinh, tôi không có cơ hội lên giảng đài, cho nên ác duyên này, quả báo về sau tốt. Sau đó tôi gặp được Hàn Quán Trưởng, trong cả đời này, trong suốt ba mươi năm bà đã giúp đỡ tôi thành tựu, cho tôi cơ hội giảng kinh. Bà hoàn toàn nắm giữ quyền quản lý đạo tràng, có rất nhiều người nói với tôi, gồm cả xuất gia tại gia đã nói Hàn Quán Trưởng đoạt quyền. Tôi chỉ cười cười nói: “Có người quản việc không phải tốt hơn sao? Tôi không cần phải lo lắng nữa!” Thế nên người thông thường nhìn thấy, đây là nghịch duyên, nói sao mà tôi lại gặp phải người như vậy? Đối với tôi mà nói thì đó là thiện duyên, bà đã thành tựu tôi. Bà thì cái gì cũng muốn, tôi thì cái gì cũng đưa cho bà, tham sân si của tôi đã đoạn dứt, thế nên nhân của bạn thiện, dù gặp phải duyên ác thì quả báo vẫn là thiện. Tôi có được thành tựu như ngày nay, người khác nói là bà không tốt, còn tôi thì cảm tạ đại ân đại đức của bà, đây là điều mà phàm phu thông thường thế gian không nhìn ra.

Khi xây dựng đạo tràng thì dùng danh nghĩa của bà, sau khi bà vãng sanh thì con trai của bà thừa kế tài sản của đạo tràng. Chúng tôi không còn cách nào, không thể không rời khỏi, toàn bộ đã rời đi. Quả báo này là tốt hay không tốt vậy? Tốt! Tôi vô cùng cảm kích Cao Quý Dân, vì sao vậy? Nếu như Cao Quý Dân tiếp tục giống như mẹ của ông, hộ trì tôi như cũ, quý vị nghĩ thử xem, tuổi tác của tôi lớn như vậy thì sẽ tương đối vất vả. Sau khi Hàn Quán Trưởng vãng sanh, tôi phân phối thời gian là ở Mỹ ba tháng, ở Đài Loan ba tháng, ở Úc ba tháng, ở Singapore ba tháng, tôi phân phối thời gian như vậy, đi lại những khu vực xa như vậy tương đối vất vả. Khi ông ấy thu lại toàn bộ thì chúng tôi thấy đều rời khỏi. Cho nên, Đài Loan tôi có thể không đi nữa; Mỹ cũng có thể không đi, không phải chịu khổ cực nhiều đến như vậy, tâm tôi định ở Singapore, thế nên có thể giảng được bộ đại kinh này, tôi làm sao mà không cảm kích ông ấy? Tôi không cần phải vất vả bôn ba, hoàn toàn định

lại. Ở nơi này tôi làm khách, không làm chủ, chủ nhân nơi này là cư sĩ Lý Mộc Nguyên, mọi thứ tôi không cần phải lo lắng, chuyên tâm dạy học, chuyên tâm giảng kinh. Tôi vẫn là tam bất quản: “Không quản người, không quản việc, không quản tiền.” Tất cả những phong bì cúng dường, đến nhìn tôi cũng không nhìn qua, toàn bộ mang đến làng Di-đà, một xu cũng không lấy. Bạn nói xem điều này tự tại biết bao? Tôi làm sao không cảm kích Cao Quý Dân cho được!

Nghiệp nhân quả báo, chỉ có người chân thật có trí tuệ mới có thể nhìn thấy rõ ràng, mới có thể tường tận. Điều quan trọng nhất ở chỗ giữ tâm của bạn, tâm là nhân, bên ngoài là duyên; tâm của bạn tốt, nhân tốt, dù gặp phải ác duyên nhưng về sau kết quả vẫn là tốt. Trồng nhân thiện được quả thiện, tạo nhân ác nhất định có ác báo, đạo lý này trong quyển sách này đã hiển thị rất rõ ràng, rất sáng tỏ. Vì vậy, báo có “hiện báo”, hiện báo là nhân của bạn mạnh và duyên cũng thù thắng. Loại thứ hai gọi là “sanh báo”, sanh báo là trong đời này không thấy được quả báo, mà quả báo là ở đời sau. Chúng ta cũng nhìn thấy rất nhiều loại sự việc này ở thế gian, có thiện báo, có ác báo, dường như chẳng phải là nhân của đời này. Người này là người thiện, người tốt, thế nhưng quả báo của họ không tốt, đời sống nghèo khó; còn người kia là người ác thì lại giàu có, đại phú, đại quý. Điều này chúng ta phải biết, nhân phú quý của họ là do trồng từ đời trước, đến đời này thì đã chín muồi; nghiệp tội mà họ đã tạo trong đời này, sẽ nhận quả báo ở đời sau, quả báo thông ba đời. Còn có một loại gọi là “hậu báo”, từ đời thứ ba về sau, không nhất định là đời nào, có khi là cách xa nhiều đời, khi nhân duyên hội hợp thì quả báo vẫn sẽ hiện tiền. Hiểu rõ đạo lý này thì khởi tâm động niệm của chúng ta phải thuần, tâm địa phải hậu; người tâm địa nhân hậu thì nhất định có hậu phước, người tâm địa khắc nghiệt thì nhất định có hung tai, đạo lý và chân tướng sự thật này chúng ta đều phải hiểu.

Trong chú giải có một đoạn nói: “*Tạo tác thiện thiện ác ác, báo ứng như ảnh tùy hình*”, như ảnh tùy hình là thí dụ, hình là thân thể chúng ta, thân thể ở dưới ánh sáng thì có bóng, bóng thì nhất định đi theo thân hình của bạn không tách rời, nói rõ báo ứng cũng giống như vậy. Cho nên muôn vàn đừng hiểu lầm, tạo ác mà không thấy quả báo ác, thế rồi tín tâm liền mất hết. Người xưa nói người tạo tội ác hiện tại không bị ác báo, là do phước báo đời trước của họ chưa hưởng hết, họ đang hưởng

thụ phước báo của đời trước, phước báo đời trước hưởng hết rồi, tội ác chồng chất thì quả báo của họ liền hiện tiền. Cùng một đạo lý này, tâm thiện, hạnh thiện mà không thấy phước báo của họ hiện tiền, thậm chí còn nhìn thấy chính bản thân họ, gia đình họ, vẫn gặp phải rất nhiều hung tai. Rất nhiều người nhìn thấy hiện tượng này liền không còn tin tưởng đối với việc nhân quả báo ứng nữa. Họ không hiểu được, những hung tai ngày nay phải chịu chính là dư báo của ác báo trong đời quá khứ, đợi đến khi dư báo của ác báo này chịu hết rồi thì phước liền hiện tiền, gọi là “thiện quả viên thành”. Thiện tâm, thiện hạnh quyết không suy thoái, cho dù ở trong bất cứ nghịch cảnh, nghịch duyên nào, lòng tin của bạn vẫn kiên định, thiện hạnh của bạn không bị thoái chuyển, vậy người này chân thật có phước.

Ngày trước, khi chúng tôi cầu học ở Đài Trung, lão cư sĩ Lý Bình Nam dạy chúng tôi học sách Ngũ Chung Di Quy do Trần Hoảng Mưu biên soạn, trong Ngũ Chung Di Quy có một chương Tâm Tướng Thiên của Trần Hy Di, thầy đặc biệt chú trọng, thầy bảo chúng tôi phải đọc thật kỹ, đọc kỹ nghĩ sâu, nỗ lực phụng hành, sửa sai. Người chân thật tu hành thì mỗi ngày phải kiểm điểm lỗi lầm của mình, bạn mỗi ngày có thể phát hiện lỗi lầm, điều này trong nhà Phật gọi là khai ngộ, bạn đã khai ngộ. Mỗi ngày bạn có thể sửa những lỗi lầm trở lại này, đây gọi là chân thật tu hành, đây là công phu chân thật, phước về sau vô lượng vô biên. Sửa lỗi nhất định phải sửa từ nơi tâm, tâm là gốc, gốc của họa phước, một niệm thiện là gốc của phước, một niệm ác là gốc của họa, cho nên “họa phước không cửa vào, do người tự cảm đến”. Thời trước, trong nhà có cha mẹ dạy, đi học có thầy dạy, nói thật ra chúng sanh đời này như chúng ta đây rất là bất hạnh, đã không còn người dạy. Tâm tuổi của tôi thì còn tiếp xúc được một chút rìa, lúc nhỏ thì cha mẹ dạy, khi đi học thì thầy dạy, tiếp xúc được một chút rìa. Khi đến Đài Loan, tôi còn tiếp xúc được một chút rìa của sư thừa, đây thật sự là vô cùng may mắn, trong Phật pháp gọi là “trăm ngàn muôn kiếp khó gặp được”.

Tôi thân cận thầy, rất nhiều người cũng thân cận thầy, học trò của tiên sinh Phương Đông Mỹ rất nhiều, học trò của đại sư Chương Gia cũng rất nhiều, học trò của thầy Lý Bình Nam cũng rất nhiều, nhưng thành tựu vì sao không giống nhau? Tôi đã từng nói với quý vị, là hiếu học. Nếu bạn hiếu học, bạn gặp được những

thiện tri thức này thì bạn sẽ có thành tựu, nếu chính bạn không hiểu học thì dù có gặp được cũng như không. Hiểu học là nhân của chính mình, gặp được những đại thiện tri thức này là duyên, thiện duyên. Cho nên quan trọng nhất vẫn là nhân hạnh của chính mình, chính mình không có nhân hạnh sâu dày, nhân hạnh này là đời đời kiếp kiếp trong quá khứ tích lũy tu thành, không phải là đời này. Cho nên chúng tôi gặp được thầy tốt, học trò của thầy rất nhiều nhưng chân thật có thành tựu thì không nhiều, đạo lý ở chỗ này. Duyên giống nhau nhưng nhân không giống nhau, nên quả báo liền không như nhau. Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, rõ ràng chân tướng sự thật thì biết được bản thân cần phải tu học như thế nào.

Ngày nay quý vị đều biết, thế gian sẽ có tai nạn, không chỉ là dự ngôn cổ xưa của phương Đông, phương Tây nói như vậy, mà chúng ta có thể nhìn ra được, từ chỗ nào nhìn ra được? Từ tâm người. Trong sách xưa Trung Quốc đã nói rất nhiều, tâm người hậu đạo, thành thật thì xã hội an định, nhân dân có phước. Nếu như người thế gian đều tràn đầy ngờ vực, hiềm nghi, tham sân si mạn, thị phi nhân ngã thì xã hội này không thể an định, thế giới này không thể thái bình. Nếu muốn cứu vãn kiếp nạn này, nói thật ra Liễu Phàm Tứ Huấn và Cảm Ứng Thiên, hai cuốn sách này rất có hiệu quả, chúng ta mỗi ngày đọc tụng thọ trì, y giáo phụng hành, lão thật niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, bạn nhất định có thể làm Phật. Cho nên các đồng tu yêu cầu tôi giảng hai cuốn sách này, tôi cũng rất hoan hỷ, hiện nay giảng hai cuốn này là khế hợp thời cơ nhất, nhà Phật gọi là khế cơ, khế lý; khế hợp thời cơ nhất. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.